

Р О Б И Н Я.

„Черна земя погълни ме,
кръста ми ще се пречупи,
стара майко, прокълни ме
— мъртва утре да се схлупя.

Цѣлъ день острата мотика,
удряй, кжсай чернозема.
О, ти мжка разнолика,
по-добре е да ме нѣма!

Радостъ моя де отмина,
— все по нивитѣ аргатка. . .
Либе имахъ — то загина
въвъ една крайселска схватка.

Нѣкой пропищѣ тогава —
гръмъ изви се надъ селото. . .
После въ китната джбрава
съ гласъ проплакахъ надъ тѣлото“.

Бие, кжса чернозема,
бедна, мършава робиня,
тръпне въ болка подъ ярема
и тиранитѣ проклина.